

2. При утвърдителен отговор на първия въпрос: следва ли преходните разпоредби на Регламент (ЕО) № 883/2004⁽²⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност да се тълкуват в смисъл, че възлагат задължение за Чешката република да изплати семейно обезщетение след 30 април 2010 г., макар да е възможно понятието компетентна държава да бъде повлияно, считано от 1 май 2010 г., от новото определение на понятието „пребиваване“, съдържащо се в Регламент (ЕО) № 987/2009⁽³⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност (членове 22 и следващи)?
3. При отрицателен отговор на първия въпрос: следва ли Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност да се тълкува в смисъл, че при обстоятелствата по разглежданото дело Чешката република, считано от 1 май 2010 г. е компетентна държава за изплащането на семейно обезщетение?

⁽¹⁾ ОВ L 149, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 26.

⁽²⁾ ОВ L 166, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82.

⁽³⁾ ОВ L 284, 30.10.2009 г., стр. 1.

Преюдициално запитване, отправено от Satakunnan käräjäoikeus (Финландия) на 12 юли 2013 г. — Sähköalojen ammattiliitto ry/Elektrobudowa Spolka Akcyjna

(Дело C-396/13)

(2013/C 260/67)

Език на производството: фински

Запитваща юрисдикция

Satakunnan käräjäoikeus

Страни в главното производство

Ищец: Sähköalojen ammattiliitto ry

Ответник: Elektrobudowa Spolka Akcyjna

Преюдициални въпроси

1. Може ли действаща в защита на интересите на работниците синдикална организация да се позовава срещу доставчик на услуги от друга държава членка директно на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз като пряк източник на правото, ако разглежданата като противоречаща на член 47 разпоредба (член 84 от Полския Кодекс на труда) е изцяло вътрешна национална разпоредба?
2. Следва ли от правото на Съюза, в частност от произтичащия от член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и от член 5, параграф 2 и член 6 от посочената Директива, принцип на ефективната правна защита, тълкуван във връзка с гарантираната в член 12 от

Хартата на основните права свобода на синдикално сдружаване (свобода на събранията и сдруженията), че в рамките на съдебно производство в държавата, където се полага трудът, което производство е относно изискуеми вземания за дължими трудови възнаграждения по смисъла на Директива 96/71/ЕО⁽¹⁾, националният съд трябва да остави без приложение разпоредба от Кодекса на труда на държавата по произход на съответните работници, недопуска възможността да прехвърлят вземания си за дължими трудови възнаграждения на дадена синдикална организация с цел тяхното събиране, при положение че съответната разпоредба от правото на приемащата държава допуска вземанията за дължими трудови възнаграждения да бъдат прехвърляни на синдикална организация с цел тяхното събиране и по този начин позволява исковете да бъдат предявявани от синдикалната организация, в която членуват всички работници, прехвърлили вземанията си за дължими трудови възнаграждения с цел тяхното събиране?

3. Следва ли разпоредбите на Протокол № 3 към Договора от Лисабон да се тълкуват в смисъл, че и национален съд със седалище извън Полша и в Обединеното кралство трябва да вземе предвид разпоредбите на този протокол, ако въпросният спор е тясно свързан с Полша, и в частност ако към индивидуалните трудови договори е приложимо полското право? С други думи, представлява ли Протоколът относно Полша и Обединеното кралство пречка сезираният финландски съд да постанови, че определени закони, подзаконови или административни разпоредби, практиката на административните органи или конкретни административни мерки в Полша нарушават прокламираните в Хартата на основните права на Европейския съюз основни права, свободи и принципи?
4. Следва ли член 14, параграф 2 от Регламент Рим I във връзка с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, да се тълкува в смисъл, че не допуска прилагането на националното законодателство на дадена държава членка, което забранява прехвърлянето на вземания и права, произтичащи от дадено трудово правоотношение?
5. Следва ли член 14, параграф 2 от Регламент Рим I да се тълкува в смисъл, че към прехвърлянето на вземания, произтичащи от индивидуален трудов договор, е приложимо правото, което съгласно разпоредбите на Регламент Рим I урежда съответния индивидуален трудов договор, без във връзка с това да има значение обстоятелството дали разпоредби от друг правопорядък оказват влияние върху съдържанието на конкретната претенция?
6. Следва ли член 3 от Директива 96/71 в светлината на член 56 и член 57 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че понятието за „минимална ставка на заплащане“ включва основното почасово трудово възнаграждение според категорията трудово възнаграждение, гарантиращото работата на акорд възнаграждение, допълнително трудово възнаграждение при ползването на годишен отпуск, дневните във фиксиран размер и обезщетението за ежедневното пътуване до работното място (обезщетението за времето за пътуване), при положение че тези условия на труд са установени в обявления за общозадължителен колективен трудов договор и попадат в обхвата на приложението към Директивата?
- 6.1. Следва ли член 56 [и член 57] ДФЕС и/или член 3 от Директива 96/71/ЕО да се тълкуват в смисъл, че са пречка дадена държава членка, в качеството ѝ на така наречената

„приемаща държава“, да предвижда в националното си законодателство (в даден общозадължителен колективен трудов договор) задължения за доставчиците на услуги от други държави членки да изплащат на работници, командирани на нейна територия (на територията на приемащата държава), обезщетение за времето за пътуване и дневни, ако се има предвид, че съгласно посоченото национално законодателство през целия срок на командироването командираният работник се разглежда като работещ при условията на служебна командировка, поради което има право на обезщетение за времето за пътуване и на дневни?

- 6.2. Следва ли член 56 и член 57 ДФЕС и/или член 3 от Директива 96/71/ЕО да се тълкуват в смисъл, че не допускат националният съд да не признае категория трудово възнаграждение, определена и приложена от дадено предприятие с произход от друга държава членка в тази държава?
- 6.3. Следва ли член 56 и член 57 ДФЕС и/или член 3 от Директива 96/71/ЕО да се тълкуват в смисъл, че позволяват на работодателя от друга държава членка да определи валидно и обвързващо сезирания съд на държавата, където се полага трудът, категории трудови възнаграждения за работниците, предвид обстоятелството че в общозадължителен колективен трудов договор в държавата, където се полага трудът, са предвидени водещи до различни резултати категории трудови възнаграждения за работниците, или приемащата държава членка, в която са командирани работниците на установения в другата държава членка доставчик на услуги, може да предпише на последния кои разпоредби следва да спазва и при определянето на категорията трудово възнаграждение за работниците?
- 6.4. Следва ли при тълкуване на член 3 от Директива 96/71/ЕО в светлината на член 56 и член 57 ДФЕС квартирните разходи, които работодателят трябва да поеме съгласно посочения във въпрос 6 колективен трудов договор, и ваучерите за храна, които установеният в друга държава членка доставчик на услуги предоставя по силата на индивидуалния трудов договор, да се разглеждат като обезщетение за разходи във връзка с командироването, или те се включват в понятието за минимална ставка на заплащане по смисъла на член 3, параграф 1?
- 6.5. Следва ли член 3 от Директива 96/71/ЕО във връзка с член 56 и с член 57 ДФЕС да се разбира в смисъл, че във връзка с тълкуването на въпроса относно акордното трудово възнаграждение, обезщетението за времето за пътуване и дневните, обстоятелството, че в държавата, където се полага трудът, тези въпроси се уреждат с общозадължителен колективен трудов договор трябва да се разглежда като обосновано от гледна точка на изискванията на обществения ред?

Иск, предявен на 17 юли 2013 г. — Европейска комисия/Румъния

(Дело С-405/13)

(2013/С 260/68)

Език на производството: румънски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: P. Hetsch, O. Beynet, L. Nicolae)

Ответник: Румъния

Искания на ищеца

- Да установи, че като не е приела всички законови и административни актове, необходими за съобразяване с разпоредбите на член 2, точка 1, на член 3, параграф 5, буква б), параграфи 7 и 8 и параграф 9, буква в), на член 5, на член 7, параграф 4, на член 9, параграфи 1—7, на член 10, параграфи 2 и 5, на член 11, параграф 8, на член 13, параграф 4 и параграф 5, буква б), на член 16, параграфи 1 и 2, на член 25, параграф 1, на член 26, параграф 2, буква в), на член 31, параграф 3, на член 34, параграф 2, на член 37, параграф 1, букви к), п) и р), параграф 3, букви б) и г) и параграфи 10—12, на член 38, параграф 1 и на член 39, параграфи 1, 4 и 8 от Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО⁽¹⁾, и на приложение I, точка 1 от нея, или като във всеки случай не е нотифицирала Комисията за тези мерки, Румъния е нарушила задълженията си по член 49, параграф 1 от тази директива.
- Да задължи Румъния, в съответствие с разпоредбите на член 260, параграф 3 от Договора за функционирането на ЕС, да заплати периодична имуществена санкция за всеки ден забава за нарушаване на задължението за нотифициране на всички мерки за транспониране на Директива 2009/72/ЕО в размер на 30 228,48 EUR на ден, считано от датата на произнасяне на решението по настоящото дело.
- Да се осъди Румъния да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Срокът за транспониране на Директивата в националното законодателство е изтекъл на 3 март 2011 г.

⁽¹⁾ Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 година относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги (ОВ L 18, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 29).

⁽¹⁾ ОВ L 211, стр. 55.